

Sygn. akt IV CSK 190/17

POSTANOWIENIE

Dnia 26 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z wniosku W.G.
przy uczestnictwie P. Spółki Akcyjnej
z siedzibą w K.
o ustanowienie służebności przesyłu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 26 października 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w Ł.
z dnia 30 listopada 2016 r., sygn. akt I Ca (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) orzeka, że każdy uczestnik ponosi koszty związane ze swym udziałem w sprawie.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2

k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W przypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. należy sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 r., nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002 r., nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, nie publ.). Dla skutecznego natomiast powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej.

Powołanie się na istnienie zagadnienia prawnego wymaga sformułowania tego zagadnienia w sposób generalny i abstrakcyjny z odwołaniem się do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni. Temu wymogowi skarżący nie podołał przedstawiając problem prawny w sposób ogólny i opisowy, nie odpowiadający wymogowi sformułowania zagadnienia „do rozstrzygnięcia” (art. 390 § 1 k.p.c.), czyli wyznaczającego dwie możliwe odpowiedzi. Również uzasadnienie wniosku w tej części nie zawiera żadnego wywodu prawnego uzasadniającego istnienie w sprawie zagadnienia prawnego cechującego się nowością i dotychczas niewyjaśnionego w orzecznictwie. Wbrew twierdzeniu skarżącego ze wskazanych dwóch orzeczeń Sądu Najwyższego nie wynikają odmienności poglądów co do pojęcia korzystania z trwałego i widocznego urządzenia i początku tego korzystania, zwłaszcza że jedno z nich dotyczy problematyki służebności przesyłu a drugie służebności przejazdu.

Skarżący powołując się na oczywistą zasadność skargi odwołuje się przede wszystkim do naruszenia przez Sąd drugiej instancji art. 123 § 1 pkt 3 k.c. w zw. z art. 175 k.c. wywodząc, że niewłaściwe uznanie roszczenia powoda doprowadziło do przerwania biegu zasiedzenia służebności przesyłu oraz do naruszenia art. 292 k.c. w zw. z art. 305⁴ k.c. przez przyjęcie, że początek biegu zasiedzenia wyznacza rozpoczęcie prac budowlanych przez przedsiębiorcę

przesyłowego. Odnosząc się do drugiej kwestii wskazać trzeba, że skarżący pomija ustalony przez Sąd drugiej instancji stan faktyczny, wiążący z mocy art. 398¹³ § 2 k.p.c. *in fine* Sąd Najwyższy, zgodnie z którym słupy trakcji zostały wybudowane i oddane do użytku w 1984 r. Odmienny pogląd skarżącego, stanowiący niedopuszczalną polemikę z tymi ustaleniami, nie może być skuteczny (art. 398³ § 3 k.p.c.). W kwestii natomiast zarzutu przerwania biegu zasiedzenia służebności Sąd drugiej instancji przedstawił obszerny wywód prawny, któremu skarżący nie przeciwstawił w jednozdaniowym uzasadnieniu żadnych argumentów mających oparcie w przepisach prawa, poglądach doktryny lub judykatury.

Analiza wniosku nie pozwala na stwierdzenie, że zachodzi wskazana przesłanka, bo twierdzenia skarżącego nie pozwalają na przyjęcie, że nastąpiły uchybienia przepisom postępowania o charakterze elementarnym, mającym charakter oczywisty i widoczny *prima facie*.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 w zw. z 13 § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono zgodnie z art. 520 § 1 k.p.c., nie znajdując podstaw od odstąpienia od wyrażonej w nim zasady.